

# ΣΩΜΕΡΣΕΤ ΜΩΜ: «ΚΑΡΟΛΙΝΑ»

Θέατρο-Θίασος Κατερίνας Ανδρεάδη

ΤΟΥ κ. ΣΩΚΡ. ΚΑΡΑΝΤΙΝΟΥ

Ο τύπος τών ανθρώπων που τους άρέσει να τρυγάν τα καλά του έρωτα, χωρίς ν' αγαπούν το μπλέξιμο στη μονότονη, τριμμένη και λίγο-πολύ δίχως προσχήματα ζωή του γάμου, καθώς κι' ο τύπος που του άρέσει να αισθάνεται τόν έαυτό του πάντοτε θύμα έρωτικών περιπετειών, δέ λείπουν από τη ζωή. Μ' αυτούς και με ήρωίδα μια παντοειμένη που ζεί μακριά απ' τόν άντρα της και χαιρείται την ελεύθερη ζωή της, μπλέκει ο Σώμερσετ Μώμ ένα φτιαχτό μύθο, της κωμωδίας του «Καρολίνα», που άν τόν σώζει κάτι, είναι το κέφι του, ο διάλογός του, ο έξυπνος και το ωραίο συχνά σκηνικό του παίξιμο. Οι δυο φορτικές φίλες, ο γιατρός, που ξαναζωντανεύει τόν πεθαμμένο σύζυγο, για να μπλέξει τους άλλους και να λευτερωθεί αυτός, είναι χαρτωμένα συμπληρώματα της επιτόλαιης εικόνας του συγγραφέα, που μόνο στην τρίτη πράξη νικιέται και κουράζει, έπειδή τραινάρει το φινάλε.

Η κυρία Ανδρεάδη κράτησε το ρόλο της ήρωϊδας στα γνωστά καλοτύπια της του μπλαζετισμού και της ύλης φυσικής της χάρις κ' είχε την εύκαιρία, που φαίνεται να

την επζητεί, να επιδείξει... πολλά φορέματα μεγάλων οίκων μόδας. Οι δυο κυρίες Στεφανίδη και Ξανθάκη που υποκρίθηκαν τις φορτικές φίλες, ήταν συχνά χαρακτηριστικές και άλλοτε πολύ ένοχλητικές με τόν θόρυβο που έκαναν, με την άμορφη κίνηση και τόν άσχημάτιστο (ιδίως ή κ. Ξανθάκη) λόγο τους. Τους άνδρικούς ρόλους κράτησαν οι κ. κ. Άποστολίδης, Φαρμάκης και Σταρένιος. Στην παράσταση δη ύπηρχε μια τάξη που μαρτυρούσε την φροντίδα του κ. Σαραντίδη.

και μια τάση χαρακτηριστικότερης έρμηνείας, που δέν, ολοκληρώθηκε όμως. Η μετάφραση του κ. Σηλιωτόπουλου, στην προσπάθειά της να άρέσει σ' όλους, ήταν, νομίζω, χωρίς χαρακτήρα προσωπικό, μετροπαθέστατη στην αυστηρή χρήση της Δημοτικής. Εκείνο όμως που έδωσε περισσότερη χάρη στην παράσταση, ήταν το ωραίο σκηνικό του Βακαλό. Καμωμένο για έργο που δέν έδινε άφορμές και δέν είχε άξιώσεις, ήταν μολτοούτο πλούσιο, όσο και άπλό, φανταχτερό και παιγνιδιάρικο. Μπορεί τα κόκκινά του, κατά τη γνώμη μας, να ήταν πιο ζεστά και δυνατά απ' όσο χρεια-

ζότανε και κάπου, αλλά διακριτικά, να πρόβαλλε μια σχετική εκζήτηση, όμως εκείνο που ιδιαίτερα άξιζει να εκτιμηθεί στην εργασία αυτή — και σ' όλες, νομίζω, του Βακαλό — είναι ή άσθηση που έχει τών αναλογιών της σκηνής και ή σοφή χρησιμοποίησή τους για την άνδειξη τών ήθοποιών. Με τις όριζόντιες έντονες γραμμές της τεχνητής προοπτικής του συνειδητά ή ύποσυνειδητά, μετρίασε το ύψος της μπούκας, κατά το βάθος, και το έφερε σε τέτοιο σημείο που οι φιγούρες τών ήθοποιών και ή δράση τους να προβάλλεται στην απόλυτα σωστή αναλογία. Άρετή ξεχωριστά σημαντική αυτή. Όσοδήποτε κι' άν ο διακοσμητισμός που κυριαρχεί στην εργασία του Βακαλό μπορεί να μάς δημιουργεί κάποιες έπιφυλάξεις, ή προσωπικότητα του καλλιτέχνη που εργάζεται συνειδητά και με άίσθημα και ή γνώση του της σκηνής, μάς επιβάλλεται και μάς τόν επιβάλλει, σαν ένα ξεχωριστό σκηνογράφο.

ΣΩΚΡ. ΚΑΡΑΝΤΙΝΟΣ